

CAPITOLUL 1

Pe malul Lacului Speranțelor

Mă strecor neștiută de nimeni. Sunt una cu întunericul, mă întind ca un elastic, mă fac nevăzută cât ai clipi, mă risipesc și mă recompun oricând și oricum. Nu dispar niciodată, doar curg dintr-o formă într-alta, mă preling cu iscusință prin cele mai tainice unghere. Știu să aștept oricât e nevoie, pândesc cuminte în colțul meu, iau forma lucrurilor, devin invizibilă. Aștept, aștept până când la un moment dat se deschide o breșă. Cea mai mică fisură mi-e de-ajuns. Profit de orice clipă, de orice crăpătură prin care pot să mă preling neobservată înăuntru. Apoi încep să-mi întind firele, să-mi întind plasa, ca un păianjen flămând, dar răbdător. Aproape nimeni nu-mi opune rezistență, pentru că firele mele sunt invizibile. Învăluie victima încetul cu încetul în mantia mea de umbră, până când îi topesc voința cu totul, îi amestec ființa cu a mea, iar ființa mea e doar fum imaterial. Ne deșirăm împreună, ne devorăm reciproc, dar la final rămân doar eu, și cresc neconținut, îmi întind aripile întunecate mai mult și mai mult, cuceresc teritorii noi, necunoscute. Până la final voi cuprinde totul. Și totuși, dacă te uiți bine, sunt nimic.

Ceața plutea lăptoasă deasupra apei, adunându-se din loc în loc în fuioare dense. Plouase în rafale toată noaptea

și urmele teribilei furtuni care se abătuse cu furie asupra Orașului Etern, aduse de un vânt stârnit de nu-se-știe-unde, încă se mai zăreau pe plaja inundată: resturi de ambarcațiuni de marfă, frânghii rupte, lemne smulse din debarcader, cutii sfărâmate, schelete metalice ale umbrelor de soare de pe faleza care, în zilele frumoase, era locul preferat de promenadă al locuitorilor Orașului Etern.

Furtuna se năpustise parcă din toate părțile, lovise cu forța incredibilă a unui inamic pus pe distrugere. Izbucni-se dintr-odată, înainte ca meteorologii temporali de serviciu să poată emite vreun avertisment. Nici măcar după ce trecuse, la fel de brusc și surprinzător precum începuse, specialiștii nu puteau cădea de acord asupra cauzelor sau locului în care se pornise stihia. Să fi fost de vină instabilitatea electrică a atmosferei din Extremul Viitor? Sau, mai degrabă, presiunea ajunsă la maximum din Negura Vremurilor avusese nevoie de o descărcare pe măsură? Un tip mărunț și cam șters, pe nume Minuțel, care se autointitula „savant“, încercase să atragă atenția cu o ipoteză pur și simplu fantasmagorică, și anume că epicentrul furtunii s-ar fi format undeva în Pădurea Atemporală, însă întreaga comunitate științifică îi răsese pur și simplu în nas. Pădurea Atemporală era un loc care nici măcar nu mai apărea pe cele mai noi hărți oficiale ale regatului. Mulți erau de părere că nu-i altceva decât un biet crâng în care nu s-a mai întâmplat nimic de milenii întregi, în jurul căruia pluteau, în schimb, o serie de legende neverosimile, bune de adormit copiii.

Lui Minuțel îi fusese refuzată publicarea unui articol în principala revistă științifică a regatului, în schimb reușise să strecoare un articolaș în *Viitorul Paranormal*, un ziar obscur care ar fi publicat orice știre neverificată, de dragul senzaționalului. Titlul, un citat scos din context care făcea

referire la legenda străveche a „peşterii NonTimp“, stârnise o oarecare vâlvă pe moment, destul pentru a fi dezbătut de locuitorii oraşului la întâlnirile lor de la piaţă, cofetărie sau atelierile de orologerie unde-şi duceau la reparat ceasornicele distruse de furtună. Apoi, ziarele găsiră subiecte mult mai fierbinţi şi interesante de dezbătut, mai ales că întâmplările surprinzătoare nu mai conteneau în Oraşul Etern. Articolul lui Minuţel căzu repede în uitare.

De îndată ce grozăvia trecu şi dimineaţa domoli amintirea nopţii involburate de vânt, fulgere şi ploaie, copiii care locuiau la periferia Oraşului Etern ieşiră curioşi din case, îndreptându-se către malurile Lacului Speranţelor.

Deseori, apa aducea la mal cufere cu provizii provenind de la ambarcaţiunile răsturnate în timpul furtunilor, iar acum acestea păreau mai multe şi mai pline de comori ca oricând. Copiii ţopăiau de la un cufăr la altul, îndesând în bocceluţele cu care veniseră de-acasă pachete întregi cu Supă de Prezent la plic, cutii cu jeleu Speranţe de Viitor, bomboane şi acadele, tuburi de soluţie pentru făcut baloane, borcane cu mini-amintiri, tot soiul de nimicuri care îi bucurau nespus. Chiar dacă multe dintre ele fuseseră udate de apă, puteau fi uscate şi folosite.

O fetiţă şi un băieţel se îndepărtară de grup, alergând tot mai departe pe plaja pustie, pe care ceaţa începuse să o învăluie ca o spumă lăptoasă. Atenţia le fusese atrasă de un obiect aflat la malul apei, pe care valurile îl împingeau uşurel pe uscat.

— Mii de clipe şi secunde! făcu fetiţa uimită.

— O fi un monstru? întrebă băieţelul.

— Nu cred, pare că-i blând... Oricum, de-abia respiră!

Se apropiară amândoi încetişor, cu răsuflările tăiate de emoţie. „Monstrul“ adus de apă avea un chip frumos, cu păr buclat şi obraji năpădiţi de fire răzleţe de barbă. Era

îmbrăcat cu haine care păreau să fi fost odinioară scumpe și elegante, însă acum ajunseseră niște zdrențe. Pelerina largă, de mătase, îl învelea doar pe jumătate. Iar încălțările sale extravagante stârniră strigăte de uimire din partea copiilor:

— Uau, ce tare! Bocanci cu afișaj electronic!

Îl întoarseră cu greu pe o parte și pe alta, ca să-l poată studia mai bine.

— O fi mort? zise băiețelul, încercând să repornească mecanismul care acționa afișajul electronic.

— Oricum ar fi, e foarte frumos, răspunse fetița dându-i la o parte părul ud lipit de obraji.

— Ce facem cu el?

— Hai să-l scoatem din apă. Și poate să-i aducem ceva de mâncare, să-și revină.

Un val ceva mai mare îi ajută pe cei doi copii să-l tragă la mal; îl apucară de umeri și reușiră, cu eforturi unite, să-i salte capul pe un pachet cu provizii pe jumătate ud. Unul dintre bocanci îi ieși din picior și de-abia reușiră să-l recupereze. Fetița scotoci prin bocceluța pe care o ținea atârnată pe umăr și scoase de-acolo o cutie cu jeleu, pe care o deschise cu greu. Tocmai se pregăteau să-l hrănească pe străin, în speranța că aveau să-l trezească. Prin ceața lăptoasă o siluetă se apropie, cu pași ce se afundau în nisipul pietros. Din când în când, pașii se opreau și se auzea un sunet ca un bâzâit enervant.

— Pe orologiul meu dacă nu mi-au dat ă! mai prost aparat din toată redacția! Păi ce și-au zis, las' că Domani e-ncepător, n-are decât să se chinuie el cu hârbu' ăsta bun de nimica... De un' să scot io poze beton cu tehnologie din secolu' trecut, sta-mi-ar ceasu-n loc să-mi stea? Și-apoi tot pe mine-o să mă certe șefu'! „Ce-s astea, Domani? Astea-s poze? Astea-s știri? Pentru așa ceva ți-am dat o șansă și te-am angajat, deși nici diplomă de Jurnalism Temporal n-ai fost în stare să-ți iei?“ Păi n-am fost, că io am muncit

de mic copil, nu ca alții, născuți prin case cu pendulă-n fiecare cameră. Noi de-abia aveam un amărât de ceas de birou și ăla rămânea mereu în urmă, toată ziua trăgeam de el să-l repar, vai de secundele mele, când să mai fi avut timp și de școală...

Cei doi copii de-abia își țineau râsul la auzul vocii pițigăiate, dar obidite, care se apropia tot mai mult de ei. Nu trecură nici două clipe și o pală ușoară de vânt risipi ceața, aducându-i pe toți față-n față. Domani rămase pentru început cu gura căscată, aproape nici nu observase copiii, atenția fiindu-i furată de făptura udă, pe jumătate înecată, care zăcea pe malul apei. Când se dezmetici, nici măcar o secundă nu-i trecu prin minte că ar fi nevoie să acorde primul ajutor, ci își scoase imediat aparatul de captat clipe și se porni să declanșeze poză după poză. Bâzâitul era

acompaniat de data asta de o lumină orbitoare, care-i făcu pe cei doi copii să-și acopere ochii cu mânuțele.

— Hei, încetează o dată cu lumina aia! strigă băiețelul supărat.

— Tu cine mai ești? îl înfruntă fetița.

Dar Domani nu avea nici cea mai mică intenție să se oprească. Dădu ocol făpturii care zăcea pe mal, încercând să capteze clipa din unghiuri cât mai diferite. Se opri doar un moment pentru a-i aranja buclele ude și pline de nisip. Apoi poziționează, artistic, bocancul plin de apă și-l immortalizează într-o nouă poză. După ce contemplă rezultatul și plescăi mulțumit, reporterul scoase un nou aparat din tolba plină cu buzunărașe ce-i atârna la brâu și-l îndreptă către copii.

— Stăm de vorbă cu cei doi martori, copiii care au găsit în această dimineață, pe malul Lacului Speranțelor, vedeta dispărută din Regat, acum mai mult timp, în condiții misterioase! Vă rugăm să ne spuneți în ce stare se află solistul.

— Care solist?... Noi am crezut că-i un monstru, spuse băiețelul încurcat, dar în secunda următoare fetița îi dădu un ghiont care-l reduse la tăcere.

— Ce vrei de la noi? îl întrebă ea pe Domani, cu un glas aspru.

— Copilași, vă rog doar să-mi răspundeți la câteva întrebări. Care era starea vedetei atunci când a fost găsită la mal?

Fetița se pregătea să-i spună că ea, una, nu înțelegea despre ce este vorba, când însăși „vedeta“ începu să bolborosească niște cuvinte neclare. După câteva momente, se deslușiră versurile unei melodii:

*Nu voi nici artificii... nici scenă cu efecte,
Nu-mi trebui' interviuri, revistele-s defecte...
...celebritate... succesul poa' s-aștepte,
Vreau ritm adevărat... versuri... deștepte.*

— Hm, interesant, mormăi reporterul și îndreptă numaidecât aparatul de înregistrat către buzele misteriosului cântăreț pe jumătate inconștient. Pe orologiul meu, ce șansă mi se-arată! O șansă ca asta vine o dată la un mileniu, să n-am parte de timpu' meu dac-am de gând s-oratez. Pot să ies, în sfârșit, din anonimatul care băltesc de la-nceputu' carierei mele. Hei, copii, ia spuneți, locuiți departe de-aici?

Zăpăciți de toate întâmplările zilei, copiii făcură semn că locuiesc în apropiere. Acum, că fuioarele de ceață se risipiseră, se putea zări șirul de case pitice de la marginea Oraşului Etern. Domani măsură distanța, încercând să pună la cale rapid un plan de acțiune. De pe buzele cântărețului care părea că se trezește, în sfârșit la viață, începea să se închege un cântec plin de melancolie:

*Îmi cânt acum amaru'... portu-ntunecat
Am drept public numa' un căpitan-pirat.
Mă-mbare către regat... ajung poimâine,
...gându-mi zboară doar la... doar la...*

— La cine, la cine? întrebă reporterul insistent, aplecându-se către el, gata să-i soarbă cuvintele de pe buze, dar nu primi niciun răspuns. Cântărețul misterios căzuse din nou în starea de inconștiență de la început.

— Tu nu vezi că l-ai supărat cu întrebările tale? îi strigă fetița furioasă.

— Poate-i e foame, își dădu cu părerea băiețelul. Sau poate o fi murit, cine știe...

— Prostii, copii, răspunse reporterul cu glas hotărât. Are nevoie doar de odihnă. O să vă ajut să-l duceți la voi acasă. Dar trebuie să-mi promiteți, în schimb, exclusivitate!

— Exclu... ce mai e și-asta?

— Adică să nu mai vorbiți cu alți ziariști în afară de mine! Și să nu suflați o vorbă despre vedeta pe care ați găsit-o!

— Da' nu-i o vedetă, e un monstru, spuse băiețelul.

— Cum zici tu, puștiule! Și-acu' haideți! Voi îl apucați fiecare de câte-un picior, eu îl iau de umeri pe „monstrul” ăsta și-l ducem frumușel la voi acasă, unde părinții voștri o să vă ajute să-l puneți pe picioare, iar eu am să pregătesc cel mai tare reportaj care s-a publicat vreodată-n *Cancanuri de Azi*. Pe orologiul meu dacă n-o să fie bomba săptămânii!

Cei trei reușiră să-l urnească pe celebrul solist al formației The Leprechauns și-l duseră apoi, mai mult târându-l, pe drumul plin de bălți de la periferia Orașului Etern, până la o căsuță modestă, care avea deasupra ușii de la intrare un ceas cu cuc, vechi și ieșit de mult din uz.

În zorii zilei, după un marș istovitor, Tempus și Poimarți intrară în sfârșit în oraș prin poarta de nord. Nu mică le fu mirarea să observe că orașul fusese zguduit, pe timpul nopții, de o furtună năprasnică. Grădinile caselor erau devastate de vântul puternic care smulsese tufișurile cu tot cu rădăcini. Același vânt frânsese ramuri care căzuseră peste acoperișuri, garduri și, nu de puține ori, blocaseră circulația pe străzi. Multe autovehicule temporale fuseseră abandonate de proprietarii lor în mijlocul drumurilor, în fața câte unui trunchi de copac căzut. Băltoace mari de apă murdară se întindeau în intersecții, iar câteva străzi nepavate, de la periferie, fuseseră de-a dreptul inundate. Furtuna măturase ceștile de ceai și farfurioarele cu prăjituri de pe mesele cafenelelor și teraselor, distrusese aranjamentele florale din jardiniere și smulsese pur și simplu multe dintre ceasurile cu cuc pe care tradiția le cerea locuitorilor

Oraşului Etern să le agaţe deasupra intrărilor în case. Cât despre locuitori, aceştia se baricadaseră înăuntru, trăseseră obloanele, încuiaseră bine uşile, astfel încât străzile păreau părăsite. Tempus şi Poimarţi înaintau în liniştea deplină a unui oraş prin care tocmai trecuse dezastrul. Pe de altă parte, ploaia dezlănţuită spălase praful care se depusese pe maşini, acoperişuri, statui şi felinare, astfel încât acum, în primele raze ale zorilor de zi, totul părea mai curat şi strălucitor.

Tempus putea să bage mâna-n foc că furtuna iscată cu asemenea forţă era strâns legată de momentul deschiderii portalului, însă nu avea de gând să sufle o vorbuliţă despre asta, pentru a nu stârni panică. Transparenţa nu fusese niciodată punctul său forte în comunicarea cu locuitorii regatului pe care îl condusesese...

În schimb, Poimarţi avea atât de multe de spus, de povestit şi de recuperat! În timp ce înainta gâfâind pe străzile liniştite, dădu drumul unui adevărat torent de vorbe:

— Ah, cât de emoţionată sunt, dragul meu Tempus... pot să-ţi zic „dragul meu“, acum că ne-am împăcat, nu-i așa?... Cât de emoţionată sunt la gândul că o să-mi revăd copilaşii şi voi putea în sfârşit să-i strâng în braţe ca o mamă! Sper din tot sufletul că nu-mi mai poartă pică pentru răul pe care l-am făcut. De îndată ce ne instalăm în turn, voi pregăti o masă mare, cu mulţi invitaţi! Ție-ți voi coace nişte fursecuri cu ciocolată, preferatele tale, mai ții minte, Tempus?

Bătrânul făcu semn din cap că da, își amintește, deși în gândurile lui începeau să-și facă tot mai mult loc grijile și întrebările. Cum se vor descurca acum? Cine va conduce regatul? E oare o idee înțeleaptă să o lase în continuare pe Niciodată la conducere? Ce alte consecințe nebănuite va avea în viitor deschiderea portalului? Oare mai e în stare

să facă cei 10 paşi simpli pentru a reîncepe meditaţia trans-temporală? Oare îl mai ţineau genunchii?

— ...reţeta de fursecuri trebuie să fie pe-acolo, prin vechea mea carte de bucate. Asta dacă nu cumva mi-aţi aruncat cartea de bucate! Dragul meu, după ce mă asigur că totul merge bine cu copiii şi că m-au iertat, mă gândesc să plecăm într-o călătorie doar noi doi. N-am avut niciodată timp de asemenea distracţii când eram tineri... Eu eram prea ocupată cu creşterea copiilor, iar tu munceai prea mult pe atunci. Tempus dragă, tu ascuţi ce-ţi zic eu?

— Desigur, desigur, aprobă el, aproape împiedicându-se de un ghiveci de flori răsturnat pe trotuar.

— Ei, cum ziceam, am putea să plecăm într-o staţiune de odihnă de pe malul Lacului Memoriei. În pachetul de lux sunt incluse tot felul de tratamente, chiar recomandate pentru vârsta noastră. Deşi, dacă stau să mă gândesc, nici staţiunile la modă din Viitorul Îndepărtat nu-s chiar de lepădat. Sigur, nu o să ne apucăm acum de Time Boarding sau cine ştie ce sporturi extreme, dar se spune că hotelurile de-acolo ar avea nişte meniuri de vis! Atât de extravagante şi rafinate! Crede-mă, dragul meu, după secole de sorbit elixir, aş da orice să savurez un *Cargolade de passé* sau măcar nişte *Parfois à la crème*. Ce zici?

— O călătorie, repetă Tempus, de parcă cineva tocmai i-ar fi propus să înghită un arc de ceasornic. Păi, nu dintr-o călătorie ne întoarcem noi chiar acum? Eu zic mai bine să stăm liniştiţi, să ne vedem de treabă cel puţin două-trei secole...

— Ah, Tempus! făcu Poimarţi enervată. Ai de gând să te-ngropi iar în muncă şi să amâni la nesfârşit planurile noastre de a petrece timp de calitate?

— Planurile tale, vrei să zici...

Poimarți tăcu, luându-și un aer jignit. Ajunseseră în Piața Mare a Prezentului. Primele magazine se deschiseseră, iar vânzătorii ieșeau înarmați cu măhuri și fărașuri să curețe pavajul, să șteargă mesele și scaunele și să rearanjeze jardinierele cu flori. Din cofetăria Temps d'Amour răzbatău deja mirosurile prăjiturilor puse la copt, ale înghețatei și siropurilor proaspăt scoase de la rece. La vederea fostului conducător, toți se înclinară plini de respect. Nu erau siguri însă cum să reacționeze față de Poimarți; cei mai mulți dintre ei știau doar că este o intrusă răuvoitoare care-l răpise pe simpaticul, dar ciudatul băiețel al Domnișoarei Poimâine și-al lui Vreodată, cuplul aflat la conducere până la dispariția copilului. Prea multele schimbări din ultima vreme din viața regatului îi făcuseră pe locuitorii săi să fie extrem de precauți și neîncrezători.

Atmosfera liniștită de oraș care așteaptă să fie trezit la viață fu întreruptă de strigătele gălăgioase ale unui mic vânzător de ziare. Jurnaliștii temporali se treziseră înaintea tuturor și pregătiseră deja primele ediții ale zilei. Cele mai multe dintre ziare aveau pe prima pagină titluri previzibile: „Furtună venită de nicăieri răvășește Orașul Etern!“, „Primele fotografii cu pagubele dezastrului“, „Peste 300 de ceasuri cu cuc distruse de furtună. Cine va plăti pagubele?“, „Furtună de proporții în miez de noapte. Ce păzește departamentul Meteo-Temporal?“.

Tempus luă la întâmplare unul, propunându-și să-l răsfoiască pe îndelete mai încolo, după ce va fi ajuns în turn. Ardea de nerăbdare să se sfătuiască cu copiii săi despre măsurile care trebuiau luate, fără întârziere, pentru buna funcționare a regatului. Însă mutra pleoștită a lui Poimarți îl făcu să stea câteva clipe pe loc și să-și reanalizeze prioritățile. Dându-și seama că nu trebuie să mai repete greșelile trecutului, Tempus se hotărî să amâne

puţin rezolvarea treburilor administrative pentru a savura nişte prăjituri la cea mai faimoasa cofetărie din oraş. Se aşeză împreună cu Poimarţi la o masă proaspăt ştearsă şi începură să studieze meniul prezentat de doi spiriduşi cu maniere impecabile. Pentru că aleasa inimii sale nu se putea hotărî ce se comande, ceru să li se aducă toate soiurile de prăjituri de la Temps D'Amour, plus două cupe de îngheţată, specialitatea casei.

Soarele începu să se înalţe victorios deasupra pieţei, vestind o zi splendidă. Văzând zâmbetul de fericire care radia pe chipul lui Poimarţi în timp ce-şi savura îngheţata, Tempus se gândi că luase decizia corectă.

După sperietura trasă la miezul nopţii cu prilejul furtunii care se năpustise asupra oraşului, Domnişoara Mâine se trezi foarte târziu. Deschise ochii într-un întuneric complet, pentru că avusese grijă să ferece bine toate obloanele şi să tragă şi draperiile, preventiv. Fusesse o idee bună, pentru că niciun strop de apă nu pătrunsese în casă. Bâjbâi după papuci sub pat şi se duse împleticindu-se la fereastră. Crăpă oblonul cu grijă, însă furtuna dispăruse ca prin farmec: un soare portocaliu se înălţase deja pe cer, în mijlocul unei preafrumoase zile senine de vară. Deschise geamul complet şi inspiră cu nesaţ aerul curat. „Ah, ce zi perfectă de vacanţă!“ se gândi, pentru câteva clipe, până când îngrijorarea năvăli din nou, neinvitată. Verişoara care plecase pe urmele copilului dispărut, tatăl care, de-abia trezit dintr-o vrajă puternică, pornise spre Pădurea Atemporală, misterioasa mamă a cărei reîntoarcere o ratase la botezul lui Akum... La toate aceste probleme de familie care o măcinau se mai adăugau şi altele.

